

UDSKRIFT
AF
ØSTRE LANDSRETS DOMBOG

D O M

Ved eventuel offentlig gengivelse af nærværende dom må der ikke ske offentliggørelse af navn, stilling eller bopæl for nogen af de personer, der er nævnt i sagen, eller på anden måde ske offentliggørelse af de pågældendes identitet.

Afsagt den 15. april 2011 af Østre Landsrets 2. afdeling
(landsdommerne Anne Thalbitzer, Hedegaard Madsen og Alex Puggaard (kst.)).

2. afd. a.s. nr. B-2575-09:

1) **Part 2**
(advokat Amdi Møller, besk.)

2) **Part 1**
(advokat Claus Allan Bonnez, besk.)

mod

Ankestyrelsen

(kammeradvokaten v/advokat Lene Damkjær Christensen)

Ankestyrelsens afgørelse af 7. april 2009, hvorved børn- og unge-udvalgets afgørelse om anbringelse af appellanternes fællesbarn, **Barn**, blev stadfæstet med en ændret genbehandlingsfrist, er i medfør af servicelovens § 169 forelagt for domstolene. Ved Næstveds Rets dom af 14. september 2009 blev Ankestyrelsens afgørelse stadfæstet. For landsretten har sagen ud over ankebehandlingen af byrettens dom, jf. nærmere nedenfor, endvidere drejet sig om, hvorvidt der under sagen i medfør af retsplejelovens § 469, stk. 6, kan rejses krav om erstatning, og i bekræftende fald om Ankestyrelsen er erstatningsansvarlig i anledning af den skete anbringelse.

Part 2 og **Part 1** har anket Næstved Rets dom af 14. september 2009 (BS 23-1079/2009) med endelig påstand principalt om hjemvisning af sagen til fornyet behandling ved byretten, subsidiært at appellanterne tillægges erstatning på 700.000 kr. med procesrente fra 19. marts 2010, til betaling sker, eller et mindre beløb efter rettens skøn, og mest subsidiært at Ankestyrelsens afgørelse af 7. april 2009 ophæves.

Indstævnte, Ankestyrelsen, har over for appellanternes principale og subsidiære påstand principalt påstået afvisning, subsidiært frifindelse, og har over for appellanternes mest subsidiære påstand påstået stadfæstelse.

Supplerende sagsfremstilling

Kammeradvokaten har den 23. februar 2010 afgivet en supplerende redegørelse med bilag til brug for ankesagens behandling.

Person 1 (P1)

Der er for landsretten fremlagt en forældre- og børnepsykologisk undersøgelse vedrørende **Part 2** og **Part 1** med sønnerne **P1** og **Barnet**, dateret den 27. februar 2010, samt en række lægelige akter og en pædagogisk udtalelse vedrørende **Barnet** indhentet efter byrettens dom.

Forældreundersøgelsen, der blev iværksat efter Ankestyrelsens afgørelse af 7. april 2009, konkluderede blandt andet, at begge forældre havde ”sådanne forældre, og særligt for **Part 1's** vedkommende, sådanne yderligere potentialer for vækst på dette område”, at anbefalingen var, at **Barnet** blev hjemgivet. Samtidig blev det anbefalet, at **Part 1** fortsatte sine behandlingsforløb hos henholdsvis psykiater og psykolog, til hun fandtes færdigbehandlet af dem. Endeligt blev det anbefalet, at **Barnet** blev henvist til nærmere børnepsykiatrisk udredning.

Med baggrund i forældreundersøgelsen og psykologens anbefalinger traf **Kommune** den 23. marts 2010 beslutning om at hjemgive **Barnet**.

Retsgrundlaget

Retsplejelovens kapitel 43 a blev indsat ved lov nr. 173 af 11. juni 1954 om ændringer i lov om rettens pleje m.v. (I anledning af grundloven af 5. juni 1953). Ved lovændringen

indsattes blandt andet følgende bestemmelser:

”Kapitel 43 a. Prøvelse af administrativt bestemt frihedsberøvelse.

§ 468.

Reglerne i dette kapitel finder, når andet ikke er bestemt ved lov, anvendelse ved frihedsberøvelse udenfor strafferetsplejen, der ikke er besluttet af en dømmende myndighed, og som ikke har hjemmel i lovgivningen om udlændinge.

§ 469. ...

Krav om erstatning af det offentlige for ulovlig frihedsberøvelse skal efter begæring pådømmes under sagen om frihedsberøvelsens lovlighed. Retten kan dog udskyde erstatningsspørgsmålet til behandling efter afgørelsen om frihedsberøvelsens lovlighed.”

I bemærkningerne til lovforslaget (Folketingstidende 1953/54, tillæg A, sp. 1513 ff.), der blev fremsat den 14. januar 1954, hedder det blandt andet:

”Forslaget indeholder de ændringer af retsplejeloven, som nødvendiggøres af nye bestemmelser i grundloven af 5. juni 1953.

Om de enkelte bestemmelser i forslagets § 1 bemærkes følgende:

...

Til kapitel 43 a.

Grundloven bestemmer i § 71, stk. 6:

“Uden for strafferetsplejen skal lovligheden af en frihedsberøvelse, der ikke er besluttet af en dømmende myndighed, og som ikke har hjemmel i lovgivningen om udlændinge, på begæring af den, der er berøvet sin frihed, eller den, der handler på hans vegne, forelægges de almindelige domstole eller anden dømmende myndighed til prøvelse. Nærmere regler herom fastsættes ved lov.”

Lovforslaget tilsigter at give regler om indbringelse for de almindelige domstole af sådan frihedsberøvelse, hvis lovlighed efter grundlovsbestemmelsen skal kunne kræves forelagt en dømmende myndighed.

Grundlovsbestemmelsen omfatter følgende former for administrativt bestemt frihedsberøvelse:

Fjernelse af børn fra hjemmet efter reglerne om børneforsorg i lov om offentlig forsorg, jfr. bkg. nr. 475 af 31. august 1946.

...

Til § 469.

...

Det er fundet mest praktisk og rimeligt at give den, som kræver frihedsberøvelsen forelagt for domstolene, en let adgang til samtidig at få krav om erstatning af det offentlige for ulovlig frihedsberøvelse pådømt, men af praktiske grunde foreslås det, at retten kan udskyde erstatningsspørgsmålet til behandling efter afgørelsen om frihedsberøvelsens lovlighed, således at denne afgørelse, der bør træffes snarest muligt, ikke sinkes af erstatningsspørgsmålet, hvis klarlæggelse kan kræve yderligere oplysninger. Der er i den foreslåede bestemmelse alene tale om en udsættelse af erstatningsspørgsmålets behandling efter de i dette kapitel indeholdte regler, ikke om henskydelse af spørgsmålet til senere særskilt behandling efter den borgerlige retsplejes almindelige regler.”

Under Folketingets behandling af lovforslaget afgav Østre Landsret et høringssvar, der er optrykt som bilag 2 til betænkningen afgivet den 29. april 1954 af Folketingets udvalg angående lovforslag om administrativ frihedsberøvelse (Folketingstidende 1953/54, tillæg B, sp. 613 ff.). I høringssvaret anførte Østre Landsret blandt andet, at man anså det for hensigtsmæssigt, at lovgivningsmagten ikke bindende gav udtryk for den opfattelse, at sager om børneværnsforanstaltninger og anbringelser af personer under 18 år uden for hjemmet uden samtykke henhørte under grundlovens § 71, og stillede som følge heraf en række ændringsforslag til lovforslagets kapitel 43 a, jf. a.st., sp. 619 ff.

I et svar af 7. april 1954 fra Justitsministeriet til udvalget, der er optrykt som bilag 4 til betænkningen, jf. a.st., sp. 625 ff., anførte ministeriet blandt andet:

”Under rigsdagsdebatten af grundloven blev det klart tilkendegivet, at man mente, at disse sager [børneværnsforanstaltninger og anbringelse uden for hjemmet af personer under 18 år] falder ind under grundlovsbestemmelsen, se f.eks. folketingets forhandlinger 1952-53, sp. 2018 og 2222-23, og den samme opfattelse har socialministeriet, jfr. det af dette fremsatte lovforslag. Endvidere har professor Erwin Munch-Petersen i ”Juristen” 1953, side 97, udtalt, at han finder det ganske utvivlsomt, at de omhandlede sager omfattes af grundlovens § 71, stk. 6.

Justitsministeriet må herefter fastholde sit forslag.”

Samtidig med ovennævnte lovforslag blev der fremsat forslag til lov om midlertidige ændringer i den dagældende lov om offentlig forsorg (Folketingstidende 1953/54, tillæg A, sp. 1537 ff.), hvorefter spørgsmålet om lovligheden af fjernelsen eller tilbageholdelsen under forsorg af børn og unge under 18 år uden for hjemmet kunne forelægges for domstolene i medfør af retsplejelovens kapitel 43 a.

I bemærkningerne til lovforslaget (Folketingstidende 1953/54, tillæg A, sp. 1538 f.) hedder det blandt andet:

”Lovforslaget tilsigter at bringe forsorgslovens børneværnsafsnit i overensstemmelse med [grundlovens § 71, stk. 6].

Beslutninger om børns og unges anbringelse udenfor deres hjem i medfør af forsorgslovens §§ 130, stk. 1, 131 og 153, stk. 1, må efter forarbejderne til grundlovsforslaget samt forhandlingerne på rigsdagen betragtes som frihedsberøvelse i grundlovens forstand. Da beslutninger om sådan anbringelse træffes af de administrative organer, børneværnsudvalgene, og da den myndighed, landsnævnet for børneforsorg, for hvilke børneværnsudvalgenes beslutninger efter forsorgslovens § 90 kan indbringes, ligeledes er et administrativt organ, tilfredsstiller forsorgslovens regler ikke den nævnte grundlovsbestemmelses krav med hensyn til adgangen til at forelægge administrative beslutninger om frihedsberøvelse for dømmende myndigheder. Der må derfor i overensstemmelse med grundlovsbestemmelsen ved lov fastsættes nærmere regler om adgang til prøvelse af børneværnsudvalgenes beslutninger om anbringelse udenfor hjemmet af børn og unge for de almindelige domstole eller anden dømmende myndighed.”

Den foreslåede ordning var tænkt som rent midlertidig, indtil det af et nedsat udvalg under Socialministeriet var undersøgt, om der burde etableres en central dømmende myndighed (specialdomstol), for hvilken myndighedernes afgørelser skulle kunne forelægges, jf. a.st., sp. 1539 f.

Ved en lovændring i 1958 (lov nr. 192 af 7. juni 1958 om ændringer i lov om offentlig forsorg) blev den i 1954 etablerede midlertidige ordning gjort permanent, idet tanken om at oprette en specialdomstol blev forkastet. I stedet blev det bestemt, at der skulle deltage sagkyndige dommere ved behandlingen for de almindelige domstole. Ved lovændringen blev der i den dagældende lov om offentlig forsorg indsat følgende bestemmelser i § 152 A, stk. 1 og 2:

”Stk. 1. Landsnævnets afgørelser ... kan inden 8 uger ... ved henvendelse til landsnævnet kræves forelagt domstolene til prøvelse.

Stk. 2. Domstolsprøvelsen sker ved landsretten i den landsretskreds, hvor vedkommende barn har bopæl (hjemting), jfr. lov om rettens pleje § 235. Landsretten tiltrædes i disse sager af 1 børneforsorgskyndig dommer og 1 dommer, der er kyndig i børnepsykiatri. Sagerne behandles i øvrigt i overensstemmelse med de almindelige regler om borgerlige sager i lov om rettens pleje, jfr. dens kapitel 43 a, med de nedenfor i stk. 3-8 angivne ændringer.”

§ 152 A, stk. 3-8, indeholdt ingen bestemmelser i relation til adgangen til samtidig at få pådømt krav om erstatning i medfør af retsplejelovens § 469, stk. 6.

I bemærkningerne til lovforslaget, der blev fremsat den 10. december 1957 (Folketingstidende 1957/58, tillæg A, sp. 781 ff.) og genfremsat den 19. marts 1958 (Folketingstidende 1957/58, tillæg A, sp. 1505 ff.) hedder det blandt andet:

”Inden for administrationsudvalget har det været drøftet, om bestemmelsen i grundlovens § 71, stk. 6, om adgangen til at forlange lovligheden af en administrativt besluttet frihedsberøvelse prøvet for domstolene overhovedet omfatter børneværnsudvalgenes beslutninger om børns anbringelse uden for hjemmet. 8 af udvalgets medlemmer mener således, at et børneværnsudvalgs beslutning om et barns tvangsmæssige anbringelse uden for hjemmet skal kunne forelægges domstolene til prøvelse, medens 6 medlemmer mener, at disse afgørelser som indgreb ikke i barnets frihed, men i forældrenes myndighed over barnet falder uden for grundlovsbestemmelsen.

Uanset denne uenighed har udvalget i realiteten drøftet, hvilken ordning man under forudsætning af, at spørgsmålet er omfattet af grundlovens § 71, stk. 6, bør indføre for børneforsorgen, herunder om sagerne – som det er tilfældet nu – bør forelægges for de almindelige domstole, eller om der bør oprettes en anden dømmende myndighed (en specialdomstol) for dette område.”

Af udvalgbetænkningen over lovforslagene, afgivet den 22. maj 1958 (Folketingstidende 1957/58, tillæg B, sp. 1169 ff.), fremgår det blandt andet, at udvalget indgående havde drøftet spørgsmålet om, hvorvidt beslutninger om børns anbringelse uden for hjemmet var frihedsberøvelse i grundlovens forstand, og det er i den forbindelse anført, jf. a.st., sp. 1170:

”Udvalget, der er enigt om, at spørgsmålet om lovligheden af disse beslutninger skal kunne indbringes for domstolene, har ikke fundet anledning til at tage stilling til, om dette følger allerede af [grundlovens § 71, stk. 6].”

Bestemmelsen i § 152 A, der blev erstattet af tilsvarende bestemmelser i den tidligere lov om børne- og ungdomsforsorg og senere lov om social bistand, er videreført i lov om social service (nu lovbekendtgørelse nr. 81 af 4. februar 2011 om social service), der i § 169, stk. 1, og § 170, stk. 1-2, bestemmer:

”§ 169. Ankestyrelsens afgørelser efter § 65, stk. 3, og § 168 kan ved henvendelse til Ankestyrelsen inden 4 uger efter, at klageren har fået meddelelse om afgørelsen, kræves forelagt for retten.

§ 170. Byretten tiltrædes under hovedforhandlingen af et retsmedlem, der er sagkyndig i børneforsorg, og et retsmedlem, der er sagkyndig i børne- eller ungdomspsykiatri eller i psykologi.

Stk. 2. Sagerne behandles efter retsplejelovens regler om borgerlige sager, herunder kapitel 43 a om prøvelse af administrativt bestemt frihedsberøvelse med de ændringer, der er angivet i dette kapitel.”

Af forarbejderne til de nævnte love følger, at de nugældende bestemmelser i serviceloven med redaktionelle ændringer svarer til den tidligere bestemmelse i lov om offentlig forsorg § 152 A.

Forklaringer

Der er i landsretten afgivet supplerende forklaring af **Part 2** og **Part 1**.

Part 2 har forklaret blandt andet, at han og **Part 1** fortsat bor sammen, og at det går rigtig godt med børnene. Da **P1** var anbragt, stak han flere gange af fra anbringelsesstedet og løb hjem, og det endte derfor med, at de fik lov til at beholde **P1** hjemme. Herefter gik det meget bedre for **P1**, og han fik blandt andet karakteren 12 i dansk. Han har bestået optagelsesprøven til gymnasiet og går nu i 1.g. Inden hjemgivelsen kunne **P1** ikke undervises på 9. klasses niveau, og efter hjemgivelsen klarer han sig rigtig godt i gymnasiet. **Barnet** blev hjemgivet i marts 2010, og han går nu i 5. klasse. **Barnet** er kommet rigtig godt med, både fagligt og socialt. **Barnet** startede i en ny klasse, og de har hjulpet ham med at få en masse gode legekammerater. Han spiller også håndbold sammen med en kammerat i **By 3**. **Barnet** går ikke til behandling i øjeblikket, og han er ikke udredt endnu. Kommunen trækker sagen i langdrag. De arbejder selv på at få **Barnet** henvist til en psykiater, så han kan blive udredt. Det går godt med afhørtes virksomhed, og økonomien er god. Han går ikke længere til behandling eller tager medicin. **Part 1** er blevet udredt for **Diag. 2** og får lidt medicin herfor. Hun har opfølgende samtaler hver tredje måned. Deres indbyrdes forhold er rigtig godt. I store træk går det rigtig godt for hele familien. De har ikke længere kontakt til forvaltningen, da forvaltningen ikke svarer på deres henvendelser. De har fastholdt retssagen, da de mener, at de er blevet meget uretfær-

dig behandlet af [Kommune]. Man kan ikke sætte et beløb på den krænkelse, som de har været udsat for, men det er nødvendigt at få fastslået, at der er begået fejl, og at der skal betales erstatning herfor.

[Part 1] har forklaret blandt andet, at [Barnet] ikke længere har problemer socialt i skolen. Der er ikke længere konflikter i hverken skolen eller klubben. Han er faldet mere til ro efter hjemgivelsen, og han er blevet en gladere dreng. Han vil stadig gerne sove inde hos [Part 2] og hende, da han ikke bryder sig om at være alene. [Barnet] er bange for at blive tvangsanbragt igen, og [Barnet] forstår ikke, hvorfor han blev tvangsanbragt. [Barnet] har ikke haft gavn af at være tvangsanbragt. Skolen har vurderet, at [Barnets] udvikling gik i stå, da han blev anbragt, og at hans udvikling først gik i gang igen, da han blev hjemgivet. Dette udtalte en leder på skolen under et møde i januar 2010, hvor der muligvis også var en repræsentant fra kommunen til stede. Det er ikke rigtigt, at hun lider af [Diagnose 1], og hun har aldrig gjort det. Det fastslog hendes egen psykiater, [Person 2], i marts måned 2010.

Procedure

Parterne har gentaget deres anbringender for byretten og procederet i overensstemmelse hermed.

[Part 2] og [Part 1] har for landsretten supplerende gjort gældende, at servicelovens processuelle regler ikke indeholder fravigelser fra retsplejelovens § 469, stk. 6, og at adgangen til at få prøvet krav om erstatning i medfør af § 469, stk. 6, derfor finder anvendelse i sager om anbringelse af børn uden for hjemmet uden samtykke. Til støtte for påstanden om hjemvisning er det gjort gældende, at erstatningskravet bør behandles i to instanser, og til støtte for det nedlagte krav om godtgørelse, er det gjort gældende, at afgørelsen om anbringelse uden for hjemmet uden samtykke hvilede på et utilstrækkeligt oplysningsgrundlag, idet der forud for afgørelsen skulle være indhentet en forældrevevneundersøgelse. Endelig har [Part 2] og [Part 1] gjort gældende, at anbringelsen i det aktuelle tilfælde udgør en krænkelse af Den Europæiske Menneskerettighedskonventions artikel 8, og at de også som følge heraf er berettiget til godtgørelse.

Ankestyrelsen har for landsretten supplerende gjort gældende, at retsplejelovens § 469, stk. 6, ikke finder anvendelse i børnetvangsfjernelsessager, idet bestemmelsen er fraveget ved servicelovens § 170, jf. § 169. Adgangen til domstolsprøvelse omfatter således alene spørgsmålet om afgørelsens lovlighed, herunder en prøvelse af, om betingelserne i servicelovens §§ 58 og 62 er opfyldt. I anden række har Ankestyrelsen bestridt at have handlet erstatningspådragende.

Landsrettens afgørelse

Landsretten finder, at der til grund for de i 1954 gennemførte ændringer i retsplejeloven, hvorved retsplejelovens kapitel 43 a blev indsat, og de i 1954 og 1958 gennemførte ændringer i den dagældende lov om offentlig forsorg, lå en opfattelse af, at sager om anbringelse af børn og unge uden for hjemmet uden samtykke var omfattet af domstolens prøvelsesret i medfør af grundlovens § 71, stk. 6. Som følge heraf blev det bestemt, at disse sager – i lighed med andre sager om administrativt bestemt frihedsberøvelse – skulle behandles efter reglerne i retsplejelovens kapitel 43 a, hvorefter frihedsberøvelsens lovlighed kunne kræves forelagt for domstolene.

I forbindelse med vedtagelsen i 1954 af bestemmelserne i retsplejelovens kapitel 43 a blev det fundet mest praktisk og rimeligt at give den, der kunne kræve spørgsmålet om frihedsberøvelsens lovlighed forelagt for domstolene, en let adgang til samtidig at få prøvet spørgsmålet om erstatning, jf. herved retsplejelovens § 469, stk. 6. Denne processuelle lempelse i adgangen til at få prøvet erstatningskrav kan ikke anses for at være grundlovs-sikret. Under hensyn til bestemmelsens ordlyd og forarbejder finder landsretten imidlertid, at det må kræve en udtrykkeligt fastsat undtagelse i loven eller et i øvrigt sikkert grundlag, hvis bestemmelsen i § 469, stk. 6, skal anses for fraveget.

På denne baggrund finder landsretten, at retsplejelovens § 469, stk. 6, finder anvendelse i sager om anbringelse af børn og unge uden for hjemmet uden samtykke. Landsretten lægger herved særligt vægt på, at de i 1958 udtrykkeligt fastsatte undtagelser i den dagældende lov om offentlig forsorg § 152 A, stk. 3-8, der er videreført uden indholdsmæssige ændringer i de nugældende bestemmelser i serviceloven, ikke indeholdt bestemmelser i relation adgangen til samtidig at få pådømt krav om erstatning i medfør af retsplejelovens § 469, stk. 6, og at spørgsmålet om at fravige bestemmelsen i § 469, stk. 6, i øvrigt ikke ses berørt i forarbejderne.

Med denne begrundelse finder landsretten, at **Part 2** og **Part 1** under nærværende sag, hvorunder Ankestyrelsens afgørelse af 7. april 2009 er forelagt for domstolene i medfør af servicelovens § 169, har adgang til samtidig at få pådømt et eventuelt krav om erstatning/godtgørelse af det offentlige i medfør af retsplejelovens § 469, stk. 6. Ankestyrelsens principale påstande om afvisning tages derfor ikke til følge.

Landsretten finder at have tilstrækkeligt grundlag til at tage stilling til det nedlagte krav om godtgørelse, og appellanternes påstand om hjemvisning tages derfor ikke til følge.

Til støtte for det nedlagte krav om godtgørelse har **Part 2** og **Part 1** gjort gældende, at afgørelsen om anbringelse uden for hjemmet uden samtykke hvilede på et utilstrækkeligt oplysningsgrundlag, idet der forud for afgørelsen skulle være indhentet en forældreevneundersøgelse.

Landsretten bemærker, at Ankestyrelsen den 31. januar 2008 traf afgørelse om, at **Barnet** skulle være anbragt uden for hjemmet uden samtykke, idet Ankestyrelsen fandt, at betingelserne i servicelovens § 58, stk. 1, 1. pkt., nr. 1 og 4, var opfyldt. Denne afgørelse blev forelagt for domstolene, men sagen blev hævet af **Part 2** og **Part 1**. Ankestyrelsens afgørelse af 31. januar 2008 står dermed ved magt og kan ikke anfægtes under nærværende sag. Det er derfor alene Ankestyrelsens afgørelse af 7. april 2009, der kan danne grundlag for et eventuelt erstatningskrav mod Ankestyrelsen.

På baggrund af sagens oplysninger finder landsretten, at Ankestyrelsens afgørelse af 7. april 2009 hvilede på et på afgørelsestidspunktet fuldt tilstrækkeligt oplysningsgrundlag. Landsretten bemærker herved, at der ikke er fastsat krav om indhentelse af en forældreevneundersøgelse, inden der træffes afgørelse efter servicelovens § 58, og at behovet herfor beror på en konkret vurdering af samtlige oplysninger i sagen.

På baggrund af de oplysninger, der forelå, da Ankestyrelsen traf afgørelse, og af de grunde, der er anført af Ankestyrelsen, finder landsretten endvidere, at der var åbenbar risiko for, at **Barnets** sundhed eller udvikling led alvorlig skade på grund af utilstrækkelig omsorg for eller behandling af ham og på grund af adfærds- eller tilpasningsproblemer hos ham, jf. servicelovens § 58, stk. 1, 1. pkt., nr. 1 og nr. 4. Der forelå endvidere begrundet formodning om, at problemerne ikke kunne løses under **Barnets** ophold i hjemmet, jf. § 58, stk. 1,

2. pkt. Betingelserne for fortsat anbringelse af **Barnet** uden for hjemmet var dermed opfyldt, da Ankestyrelsen traf afgørelse den 7. april 2009.

Denne vurdering støttes endvidere af de i sagen i øvrigt foreliggende oplysninger, herunder forældreevneundersøgelsen, der er fremkommet efter Ankestyrelsens afgørelse af 7. april 2009. Af oplysningerne fremgår, at **Part 2** og **Part 1** har udviklet sig positivt, herunder at behandlingerne af **Part 1** har haft en god effekt, og at begge forældre har et udviklingspotentiale. Denne positive udvikling i **Part 2** og **Part 1's** forhold var også en del af begrundelsen for at hjemgive **Barnet**.

Herefter, og da der i øvrigt ikke er grundlag for at fastslå, at der foreligger en krænkelse af Den Europæiske Menneskerettighedskonventions artikel 8, frifindes Ankestyrelsen over for **Part 2** og **Part 1's** subsidiære og mest subsidiære påstande.

Landsretten stadfæster herefter byrettens dom, ligesom Ankestyrelsen i øvrigt frifindes for de af appellanterne under anken nedlagte påstande.

T h i k e n d e s f o r r e t :

Indstævnte, Ankestyrelsen, frifindes for den af appellanterne, **Part 2** og **Part 1** nedlagte hjemvisningspåstand og erstatningspåstand.

I øvrigt stadfæstes byrettens dom.

Ingen af parterne skal betale sagsomkostninger for landsretten til nogen anden part eller til statskassen.